

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 07311-50/2017-ERU

V Jihlavě dne 14. října 2020

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **NET4GAS, s.r.o.**, se sídlem Na Hřebenech II 1718/8, 140 21 Praha 4 - Nusle, IČ: 272 60 364 (dále též „účastník řízení“), zastoupené [redacted], advokátem se sídlem [redacted], [redacted], proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07311-45/2017-ERU ze dne 9. června 2020 (sp. zn. OSR-07311/2017-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, uznal účastníka řízení vinným z přestupku podle § 91 odst. 7 písm. d) energetického zákona, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona porušil nejdříve dne 25. září 2015 povinnost připojit podzemní zásobník plynu Dolní Bojanovice provozovaný společností SPP Storage, s.r.o., se sídlem Dolní Bojanovice 891, 696 17 Dolní Bojanovice, IČ: 248 22 191 (dále též „žadatel“), když nepředložil do 120 dnů ode dne obdržení úplné žádosti o připojení žadateli návrh smlouvy o připojení, který by neobsahoval podmínky, které jsou v rozporu s vyhláškou č. 62/2011 Sb., o podmínkách připojení k plynárenské soustavě a o změně vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 251/2001 Sb., kterou se stanoví Pravidla provozu přepravní soustavy a distribučních soustav v plynárenství (dále jen „vyhláška č. 62/2011 Sb.“), když návrh obsahoval v článku VI. „Majetkoprávní vypořádání a finanční záruky“, v článku IX. „Měření“ a v Příloze č. 6 podmínky, kterými nebyl účastník řízení oprávněn uzavření smlouvy o připojení podmiňovat, tyto podmínky byly v neprospěch žadatele a zároveň se nejednalo o podstatné náležitosti smlouvy o připojení (**výrok I.**), za což mu uložil pokutu ve výši 3 000 000 Kč (**výrok II.**) a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč (**výrok III.**), Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07311-45/2017-ERU ze dne 9. června 2020 (sp. zn. OSR-07311/2017-ERU) se zrušuje a správní řízení sp. zn. OSR-07311/2017-ERU se zastavuje.

Odůvodnění:

I. Kontrolní zjištění

Energetický regulační úřad zahájil u účastníka řízení kontrolu podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, jejímž předmětem bylo prověřování, zda účastník řízení dodržel povinnosti stanovené v § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, konkrétně v případě připojení podzemního zásobníku plynu, o které v roce 2015 požádala společnost SPP Storage, s.r.o.

Kontrolní zjištění Energetického regulačního úřadu byla obsažena v Protokolu o kontrole č. [REDAKCE] ze dne 5. dubna 2017, č. j. 13435-8/2016-ERU, v němž bylo konstatováno, že účastník řízení se v postavení držitele licence na přepravu plynu dopustil porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, ve znění účinném do 31. prosince 2015, tj. povinnosti připojit k přepravní soustavě každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení. K porušení došlo tím, že ve smlouvě o připojení k přepravní soustavě, jejíž návrh byl účastníkem řízení doručen dne 24. září 2015 žadateli o připojení zásobníku plynu k přepravní soustavě (dále též jen „návrh smlouvy“), účastník řízení stanovil smluvní podmínky, které jsou v rozporu s prováděcím právním předpisem, který stanovuje podmínky připojení k plynárenské soustavě a způsob stanovení podílu nákladů spojených s připojením (vyhláška č. 62/2011 Sb.), a zároveň jsou tyto podmínky v neprospěch žadatele o připojení, čímž žadateli zabránil v uzavření smlouvy o připojení, kdy uzavření této smlouvy je nutnou podmínkou pro připojení zařízení žadatele k přepravní soustavě. Účastník řízení mj. vyžadoval smluvní ujednání, že v případě neuznání nákladů vynaložených na připojení podzemního zásobníku plynu v regulovaných nákladech tyto náklady uhradí žadatel o připojení, přičemž z tohoto důvodu musí žadatel o připojení prokázat kreditní způsobilost na základě ratingu a vlastního kapitálu, a to přesto, že délka požadovaného připojení byla kratší než 5 kilometrů.

Proti kontrolnímu protokolu podal účastník řízení dne 20. dubna 2017 námítky, které ředitelka Sekce kontroly Energetického regulačního úřadu vyřídila přípisem ze dne 19. května 2017 tak, že je jako nedůvodné zamítla.

II. Správní řízení na prvním stupni

Usnesením č. j. 07311-3/2017-ERU ze dne 19. července 2017 Energetický regulační úřad věc podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), odložil. Následně však toto usnesení usnesením č. j. 07311-4/2017-ERU ze dne 1. listopadu 2017 podle § 156 odst. 2 správního řádu zrušil.

Dne 16. listopadu 2017 Energetický regulační úřad účastníkovi řízení oznámil zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání trvajících přestupku dle § 91 odst. 7 písm. d) energetického zákona, jehož se měl dopustit tím, že v rozporu s § 58 odst. 8 písm. c) téhož zákona nepřipojil k přepravní soustavě společnost SPP Storage, s.r.o., ač ta o připojení dne 27. května 2015 požádala a podmínky připojení splňovala.

Dne 1. prosince 2017 se k věci vyjádřil účastník řízení, který namítal, že smluvní závazek žadatele uhradit podíl na nákladech připojení není v rozporu s vyhláškou č. 62/2011 Sb., neboť předpokladem pro to, že žadatel v případě výstavby plynovodu kratšího než 5 km neplatí žádné náklady, je, že provozovateli přepravní soustavy jsou tyto náklady uznány jako povolené výnosy v rámci regulační báze aktiv. V návrhu smlouvy bylo

stanoveno, že žadatel tyto náklady hradí pouze v případě, že tyto náklady nebudou nebo z části nebudou zahrnuty do regulační báze aktiv. V případě zásobníku Dolní Bojanovice by došlo k propojení plynárenských soustav dvou států, přičemž vyhláška č. 62/2011 Sb. žádným způsobem neřeší, jak budou náklady alokovány mezi zákazníky v jednom a druhém státě, a to ve vztahu k přínosům, které jim toto propojení přináší. Cílem účastníka řízení bylo zajistit návratnost investice v době vysoké regulační nejistoty, kdy byla vydána vyhláška č. 195/2015 Sb., která zrušila vyhlášku č. 195/2014 Sb. a která obsahovala toliko jediné materiální ustanovení, nadto obsahově odpovídající § 19a odst. 1 energetického zákona. Návrh smlouvy byl připravován v době, kdy neexistovala žádná hmotněprávní úprava, která by danou problematiku řešila. Regulační nejistotu dále umocnilo stanovisko Legislativní rady vlády, které bylo vydáno před publikací vyhlášky č. 195/2015 Sb., pokud jde o (ne)existenci zákonného zmocnění Energetického regulačního úřadu k jejímu vydání. Uvedenou situaci podle účastníka řízení částečně saturovalo až zveřejnění Zásad cenové regulace pro období 2016 – 2018 dne 9. prosince 2015.

Účastník řízení dále namítl, že vytýkanými ustanoveními návrhu smlouvy nezabránil žadateli smlouvu uzavřít, neboť žadatel ani v jednom z dopisů neuvádí výslovně, že by důvodem nesouhlasu s návrhem smlouvy byla ustanovení čl. VI o majetkoprávním vypořádání a finanční záruce. Účastník řízení poukázal, že návrh smlouvy musel být v souladu nejen s vyhláškou č. 62/2011 Sb., ale i dalšími právními předpisy. Některá smluvní ustanovení, která žadatel odmítl, pak byla překonána následným jednáním mezi stranami. Účastník řízení dovodil, že pokud by návrh smlouvy vůbec neobsahoval čl. VI, žadatel by přesto uzavření smlouvy o připojení odmítl z jiných důvodů. Nelze tak dojít k závěru, že by tato ustanovení zabránila uzavření smlouvy o připojení a tím znemožnila připojení zařízení žadatele k přepravní soustavě. Účastník řízení rovněž poukázal na stále probíhající jednání mezi oběma stranami a konstatoval, že k uzavření smlouvy o připojení nedošlo doposud pouze z toho důvodu, že strany nenašly shodu ve specifických otázkách připojení zásobníku způsobených jeho přeshraničním charakterem. Připojení „přeshraničního“ zásobníku plynu podle účastníka řízení představuje zcela specifické řešení jak z pohledu zajištění bezpečného, spolehlivého a hospodárného provozování obou plynárenských zařízení, tak i z pohledu regulace cen v energetice, a to zejména pokud jde o stanovení ceny související služby v plynárenství. Účastník řízení tedy postupoval tak, aby náklady vzniklé z výhody zásobníku plynu poskytovat „přeshraniční dopravu plynu“ nešly k tíži všech účastníků trhu s plynem v České republice.

V reakci na vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a doložit majetkové poměry ze dne 26. října 2018 zaslal účastník řízení dne 12. listopadu 2018 další vyjádření, kde uvedl, že ve věci nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a způsobeným následkem, proto se nemohl vytýkaného přestupku dopustit.

Dne 29. dubna 2019 zaslal Energetický regulační úřad vyrozumění o upřesnění předmětu správního řízení, kde upřesnil, že řízení je vedeno pro podezření ze spáchání trvajících přestupku podle § 91 odst. 7 písm. d) energetického zákona, kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že ode dne 25. září 2015 do dne 16. listopadu 2017 nepředložil žadateli o připojení, který splňoval podmínky připojení stanovené v § 3 písm. a), b) a c) vyhlášky č. 62/2011 Sb., návrh smlouvy o připojení, který by měl obsahové náležitosti ve smyslu § 72 odst. 3 energetického zákona, čímž nesplnil povinnost dle § 5 odst. 4 vyhlášky č. 62/2011 Sb. spočívající v předložení návrhu smlouvy o připojení do 120 kalendářních dnů žadateli ode dne obdržení úplné žádosti o připojení, neboť návrh textu smlouvy, jehož

přijetím účastník řízení podmiňoval připojení podzemního zásobníku plynu Dolní Bojanovice provozovaného žadatelem na základě licence na uskladňování plynu č. 251118618 k přepravní soustavě, obsahoval i podmínky, které byly v rozporu s vyhláškou č. 62/2011 Sb., a další návrh smlouvy o připojení k přepravní soustavě účastník řízení žadateli nejméně do 16. listopadu 2017 nepředložil, čímž v rozporu s § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona jakožto držitel licence na přepravu plynu č. 230504730 a provozovatel nadřazené soustavy porušil povinnost připojit k přepravní soustavě každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení stanovené provozovatelem přepravní soustavy, a stanovit mu termín připojení.

Přípisem ze dne 27. května 2019 Energetický regulační úřad účastníkovi řízení oznámil změnu právní kvalifikace, kdy řízení již není vedeno pro podezření z porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, nýbrž pro porušení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona.

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 07311-29/2017-ERU ze dne 28. června 2019 byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání trvajícího přestupku podle § 91 odst. 7 písm. d) energetického zákona, kterého se dopustil jednáním popsáním ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Za spáchání přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 300 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč.

Energetický regulační úřad shledal porušení povinnosti zajišťovat neznevýhodňující podmínky pro připojení a přístup třetích stran k přepravní soustavě za podmínek stanovených energetickým zákonem v tom, že účastník řízení v rámci návrhu smlouvy v čl. VI po žadateli požadoval úhradu účelně vynaložených nákladů na zajištění spolehlivého, bezpečného a efektivního výkonu přepravy plynu, jestliže tyto náklady nebudou uznány zcela nebo zčásti Energetickým regulačním úřadem do regulační báze aktiv. Podle přílohy č. 6 vyhlášky č. 62/2011 Sb. veškeré náklady související s připojením hradí provozovatel přepravní soustavy, pokud je délka plynovodu přepravní soustavy, který má být postaven za účelem připojení žadatele, kratší než 5 km. Z tohoto důvodu návrh smlouvy obsahoval podmínku nad rámec stanovený právními předpisy.

Stejně tak u podmínky obsažené v čl. IX návrhu smlouvy, umožňující účastníkovi řízení monitorovat polohu uzavírací armatury v TU Hrušky ve vlastnictví žadatele, umožnit mu přístup k uzavírací armatuře a ostatním armaturám v TU Hrušky a sdílet online informace o stavu armatur, tlaků a teplot v objektu PZP Dolní Bojanovice a v měřicí stanici Brodské ve vlastnictví provozovatele přepravní soustavy ve Slovenské republice, dospěl správní orgán, že jde o podmínku jdoucí nad rámec právních předpisů a v neprospěch žadatele. Energetický regulační úřad dále konstatoval, že účastník řízení nebyl oprávněn v návrhu smlouvy zkoumat ani obchodní stránku připojení, neboť se nejedná o podstatnou náležitost smlouvy o připojení, přesto v návrhu smlouvy v příloze č. 6 předložil účastník řízení žadateli Schéma obchodně technického řešení. Energetický regulační úřad dále dodal, že ačkoliv následně proběhla jednání mezi účastníkem řízení a žadatelem, kdy některá ustanovení návrhu smlouvy byla odstraněna či modifikována, nedošlo ze strany účastníka řízení k předložení nového návrhu smlouvy o připojení žadateli, který tak neměl možnost takový návrh přijmout a připojit PZP Dolní Bojanovice k přepravní soustavě, čímž nebyly zajištěny neznevýhodňující podmínky pro připojení k přepravní soustavě.

III. První řízení o rozkladu

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07311-29/2017-ERU ze dne 28. června 2019, které bylo doručeno účastníkovi řízení téhož dne, podal účastník řízení dne 15. července 2019 rozklad, kterým napadl rozhodnutí v celém rozsahu. Účastník řízení předně namítal, že Energetický regulační úřad nezměnil pouze právní kvalifikaci skutkového vymezení předmětu správního řízení, ale rozhodl o skutku, o němž správní řízení nikdy nezahájil. Zásadní úpravu vymezení skutku přitom nebylo možné považovat za pouhé upřesnění předmětu řízení, neboť upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti vymezení v oznámení o zahájení řízení. Rovněž v oznámení o změně právní kvalifikace nebyl předmět řízení dostatečně identifikován tak, aby mohlo být účastníkovi zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby se mohl účinně bránit.

Z hlediska hmotněprávní argumentace účastník řízení zopakoval, že čl. VI návrhu smlouvy zakotvil povinnost žadatele hradit náklady spojené s připojením pouze tehdy, pokud by nebyly zcela nebo zčásti zahrnuty do regulační báze aktiv. K otázce obchodně-technických ustanovení návrhu smlouvy účastník řízení namítal, že připojením zásobníku plynu dojde k propojení plynárenských soustav dvou států prostřednictvím tohoto zásobníku, a bude tak umožněn přechod plynu mezi státy. Účastník řízení nicméně provozuje hraniční bod přepravní soustavy Lanžhot, který tuto přepravu mezi státy umožňuje. Smyslem ustanovení v návrhu smlouvy bylo pouze to, aby nebyla ze strany uživatelů zásobníku plynu obcházena mezinárodní přeprava plynu přes hraniční bod Lanžhot, resp. aby nebyl účastník řízení nucen obecně aplikovat na vstupním a výstupním bodě do/ze zásobníku plynu přepravní sazbu ve výši obdobné hraničnímu bodu Lanžhot. Žádný jiný zásobník plynu v České republice nemá přeshraniční funkci, proto vůči žadateli bylo postupováno odlišně. Závěr o znevýhodňujícím postupu účastníka řízení dle jeho názoru vyvrací následně přijatá právní úprava v čl. 9 odst. 1 nařízení Evropské komise č. 2017/460, kterým se zavádí kodex sítě harmonizovaných struktur přepravních sazeb pro zemní plyn (dále jen „nařízení NC TAR“), v němž bylo zakotveno uplatnění minimálně 50% slevy u přepravních sazeb založených na kapacitě ve vstupních bodech ze skladovacích zařízení a ve výstupních bodech do skladovacích zařízení, ledaže je skladovací zařízení, jež je propojeno s jednou nebo více přepravními nebo distribučními soustavami, používáno k soutěži s propojovacím bodem. Aby mohl účastník řízení naplnění podmínek pro přiznání slevy posoudit, musí mít k tomu dostatečné informace. Účastník řízení zdůraznil, že dotčené ustanovení návrhu smlouvy pochází z poloviny roku 2015, tj. období přípravných prací na textu nařízení NC TAR, přičemž mu nemůže být vytýkáno, že připravil návrh, jak zabránit znevýhodňování ostatních účastníků trhu.

O rozkladu účastníka řízení rozhodla Rada rozhodnutím č. j. 07311-35/2017-ERU ze dne 28. ledna 2020 tak, že napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání. Rada zhodnotila obsah ustanovení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona a § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona, jelikož Energetický regulační úřad zahájil s účastníkem správní řízení pro podezření z porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona (stejně porušení bylo konstatováno v rámci kontroly), neboť účastník řízení nepřipojil plynárenské zařízení žadatele, konkrétně podzemní zásobník plynu, k přepravní soustavě, ačkoliv žadatel dne 27. května 2015 o připojení požádal a podmínky připojení splňoval. Vyrozuměním ze dne 29. dubna 2019 prvostupňový orgán ale upřesnil předmět řízení v tom smyslu, že tím, že účastník řízení v období od 25. září 2015 do 16. listopadu 2017 nepředložil žadateli o připojení návrh smlouvy, který by měl právními předpisy požadované obsahové náležitosti

smlouvy o připojení, neboť předložený návrh smlouvy ze dne 24. září 2015, jehož přijetím podmiňoval účastník řízení připojení podzemního zásobníku žadatele, obsahoval i podmínky v rozporu s právními předpisy, a jiný návrh smlouvy o připojení účastník řízení v předmětném období žadateli nepředložil. Oznámením o změně právní kvalifikace ze dne 27. května 2019 správní orgán výše specifikované jednání účastníka řízení překvalifikoval jako porušení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí se Energetický regulační úřad zabýval ustanoveními návrhu smlouvy, konkrétně čl. VI, čl. IX a přílohou č. 6, které označil za jdoucí nad rámec právních předpisů upravujících obsahové náležitosti smlouvy o připojení a v neprospěch žadatele, čímž nebyly podle něj zajištěny neznevýhodňující podmínky pro připojení žadatele k přepravní soustavě účastníka řízení. Jelikož k připojení nedošlo a Energetický regulační úřad usoudil, že žadatel podal žádost o připojení a splňoval podmínky připojení, bylo podle názoru Rady zcela logické uvažovat o porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona. Z napadeného rozhodnutí ani správního spisu se již však nepodávalo, z jakého důvodu přistoupil Energetický regulační úřad ke změně právní kvalifikace s výjimkou toho, že nelze jednoznačně dovodit, že by požadavek účastníka řízení týkající se finančních záruk uvedený v čl. VI návrhu smlouvy byl v příčinné souvislosti s nepřijetím návrhu smlouvy ze strany žadatele. Energetický regulační úřad opustil původní právní kvalifikaci, aniž by blíže vysvětlil, zda a případně z jakého důvodu jednání účastníka řízení nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku podle § 91 odst. 7 písm. d) energetického zákona spočívající v porušení § 58 odst. 8 písm. c) téhož zákona.

Energetický regulační úřad uložil účastníkovi řízení pokutu za spáchání přestupku podle § 91 odst. 7 písm. d) energetického zákona spočívajícího v porušení § 58 odst. 8 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však nebyly obsaženy úvahy, jakým způsobem prvostupňový orgán dané ustanovení energetického zákona vykládá a jak ho aplikuje na případ účastníka řízení. Rada proto uložila, aby se Energetický regulační úřad rámci nového projednání zabýval výkladem dotčených ustanovení zákona a tím, zda lze skutkové okolnosti tohoto konkrétního případu podřadit pod hypotézu právní normy. Východiskem úvah prvostupňového správního orgánu by měla být především skutečnost, že obě dotčená ustanovení mají částečně odlišný objekt ochrany. Co se týče právního posouzení podmínek, které měl účastník řízení uplatňovat nad rámec právních předpisů a v neprospěch žadatele, Rada uvedla, že účastník řízení byl povinen postupovat podle vyhlášky č. 62/2011 Sb. Smlouva o připojení má vymezeny podstatné náležitosti v § 72 odst. 3 energetického zákona, přičemž musí obsahovat kromě závazku připojení energetického zařízení k soustavě provozovatelem dané soustavy a uhrazení podílu na oprávněných nákladech na připojení žadatelem o připojení také technické podmínky, termín a místo připojení zařízení a umístění měřicího zařízení. Není vyloučeno, že si smluvní strany ujednají i další náležitosti smlouvy, to záleží pouze na jejich shodné a svobodné vůli, nicméně provozovatel přepravní soustavy je oprávněn odmítnout žadatele o připojení pouze tehdy, pokud by připojením zařízení došlo k ohrožení bezpečného a spolehlivého provozu přepravní soustavy.

IV. Nové projednání věci a napadené rozhodnutí

Energetický regulační úřad dne 20. února 2020 účastníka řízení vyrozuměl o upřesnění předmětu řízení, když uvedl, že řízení již nadále není vedeno pro podezření z porušení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona, ale § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona.

Účastník řízení se vyjádřil podáním ze dne 13. března 2020, kde uvedl, že odkazuje na zásadu subsidiarity trestní represe, neboť věc je možno řešit prostřednictvím sporného řízení. Účastník řízení uvedl, že předmětný případ je unikátní a doložitelně postupoval za účelem dosažení připojení zásobníku. Předmětem neshod mezi stranami se stala některá dodatečná ustanovení návrhu smlouvy, přičemž návrh smlouvy byl průběžně upravován. V případě záměru sjednání smlouvy dochází nejprve ke kontraktačnímu procesu, který může být různě časově náročný. Z tohoto důvodu i vyhláška o podmínkách připojení nestanovuje lhůtu pro uzavření smlouvy, ale pouze pro předložení návrhu smlouvy. Jak konstatovala i Rada v rozhodnutí o rozkladu, účastník řízení předložil návrh smlouvy, který obsahoval všechny podstatné náležitosti smlouvy o připojení. Nelze tak dojít k závěru, že by předložil žadateli návrh smlouvy o připojení neobsahující podstatné obsahové náležitosti ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 energetického zákona. V daném případě by navíc šlo o mimořádně široký výklad § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, delikt spočívající v jeho porušení je založen tím, že povinná osoba žadatele k přepravní soustavě nepřipojí, ačkoliv byly splněny všechny podmínky připojení, zde jde o odlišnou situaci. Účastník řízení dále upozorňuje na skutečnost, že nejasnosti ohledně fungování zásobníku a jeho právního režimu jsou Energetickému regulačnímu úřadu známy již dlouhou dobu, minimálně od prosince 2009. Připojení zásobníku k přepravní soustavě bez podmínek specifických pro přeshraniční zásobník by ovšem ve svém důsledku vedlo k uplatňování znevýhodňujících podmínek – zákazníci přepravující zemní plyn přes zásobník mezi slovenskou plynárenskou soustavou a českou přepravní soustavou by byli zvýhodněni oproti zákazníkům přepravujícím plyn přes hraniční předávací bod Lanžhot (zejména s ohledem na cenu přepravy).

Rozhodnutím č. j. 07311-45/2017-ERU ze dne 9. června 2020 Energetický regulační úřad rozhodl tak, jak je uvedeno v návěti tohoto rozhodnutí.

Energetický regulační úřad uvedl, že podmínky připojení k plynárenské soustavě obecně stanoví § 3 vyhlášky č. 62/2011 Sb. Správní orgán nehodnotil jednání účastníka řízení jako souběh dvou deliktů, jelikož považuje porušení povinnosti připojit zařízení žadatele podle § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona za natolik závažný správní delikt, že konzumuje méně závažné porušení zajišťování neznevýhodňujících podmínek pro připojení podle § 58 odst. 8 písm. e). V projednávaném případě je znakem skutkové podstaty přestupku porušení povinnosti držitele licence na přepravu plynu připojit k přepravní soustavě každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení. Na základě uvedené právní úpravy správní orgán dospěl k závěru, že čl. VI návrhu smlouvy o připojení obsahuje povinnosti žadatele nad rámec stanovený právními předpisy, když obsahuje podmínku spoluúčasti žadatele na neuznaných nákladech vzniklých v souvislosti s připojením a požadavek na finanční záruky, kdy tyto podmínky byly v neprospěch žadatele, a nejednalo se o podstatnou náležitost smlouvy o připojení. Z toho důvodu považuje správní orgán tyto podmínky z objektivního pohledu za nepřiměřené a pro žadatele neakceptovatelné. Účastník řízení tímto svým jednáním fakticky znemožnil žadateli uzavřít smlouvu o připojení a porušil tak svou připojovací povinnost podle § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona. I podmínka obsažená v čl. IX návrhu smlouvy o připojení obsahovala povinnost žadatele nad rámec stanovený právními předpisy, stejně jako příloha č. 6 smlouvy. Správní orgán s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že účastník řízení porušil nejdříve dne 25. září 2015 povinnost připojit podzemní zásobník plynu Dolní Bojanovice provozovaný žadatelem o připojení ke své přepravní soustavě, když nepředložil do 120 dnů ode dne obdržení úplné žádosti o připojení, tj. nejpozději do dne 24. září 2015, žadateli návrh smlouvy o připojení, který by neobsahoval podmínky, které jsou v rozporu s vyhláškou č. 62/2011 Sb.

V. Rozklad účastníka řízení

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 07311-45/2017-ERU ze dne 9. června 2020, které mu bylo doručeno téhož dne, podal účastník řízení dne 23. června 2020 rozklad, v němž navrhl zrušení rozhodnutí a zastavení řízení.

Účastník řízení namítá, že Energetický regulační úřad nedostatečně posoudil podstatu případu spočívající v přeshraniční funkci zásobníku plynu, v němž může být plyn skladován a rovněž může, pokud je naskladněn v jedné oblasti a vyskladněn v oblasti jiné, být prostřednictvím přeshraničního zásobníku též přepravován. Druhá možnost může být činěna pouze fakticky, nikoliv právně. Taková přeprava by byla levnější než přeprava přes hraniční body soustavy, což představuje významný diskriminační potenciál. Popsaná obava ze zneužívání přeshraničního zásobníku k přeshraniční přepravě není čistě teoretická. Již v roce 2009 řešil účastník řízení (tehdy ještě jako RWE Transgas Net, s.r.o.) tento problém, přičemž žadatel výslovně potvrdil, že zamýšlí zásobník takto využívat. Možná diskriminace v souvislosti s přeshraničními zásobníky nebyla řešena pouze v rámci České republiky, ale byla řešena i v ostatních evropských zemích, jak dokumentuje stanovisko Ernst & Young, s.r.o., ohledně řešení problematiky v zahraničí. Model provozování tohoto zásobníku byl diskutován s Energetickým regulačním úřadem již v roce 2009, tato jednání však neměla odpovídající vyústění. O to překvapivější je současné sankční řízení, v němž má být účastník řízení trestán za to, že návrh smlouvy o připojení připravil v souladu s modelem diskutovaným s Energetickým regulačním úřadem již v roce 2009. Již v prosinci 2009 se dva tehdejší zaměstnanci účastníka řízení zúčastnili jednání s Energetickým regulačním úřadem na toto téma (přičemž přítomni byli rovněž zástupci eustream, a.s., a SPP Bohemia a.s.), když je zřejmé, že účastník řízení postupoval na základě předchozího srozumění s Energetickým regulačním úřadem co do nutnosti dodatečných smluvních ujednání pro řádné fungování zásobníku. Přeshraniční podstata zásobníku je unikátní a v české legislativě neřešená, navíc Energetický regulační úřad pomíjí povinnosti podle předpisů evropského práva, které také musí účastník řízení plnit. Podle účastníka řízení je z pohledu výkonu státní moci přinejmenším zarážející, že Energetický regulační úřad v rozhodnutí jako výklad řádného postupu uvádí povinnost připojit zásobník na základě smlouvy o připojení, která obsahuje pouze povinné zákonné náležitosti, a to i v tak unikátní situaci. Účastník řízení by každopádně za své jednání neměl být trestán, ať již z hlediska absence společenské škodlivosti, anebo jiných liberačních důvodů.

Účastník řízení dále uvádí, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a neobsahuje přesvědčivé úvahy ohledně (změněné) právní kvalifikace. Účastník řízení se nemohl dopustit porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, pokud předložil návrh smlouvy o připojení. Účastník řízení se v případě připojení zásobníku ocitl v situaci, kdy mu energetickým zákonem byly uloženy dvě povinnosti: povinnost připojit zásobník k přepravní soustavě a povinnost zajistit všem účastníkům neznevýhodňující podmínky pro přístup k přepravní soustavě. Z těchto důvodů účastník řízení do návrhu smlouvy o připojení zahrnul další podmínky, jejichž účelem bylo vypořádání se s oběma relevantními povinnostmi, tyto podmínky nemohly být řešeny jinou koordinační smlouvou. Dovedeno ad absurdum by argumentace Energetického regulačního úřadu znamenala, že jakékoli ujednání v návrhu smlouvy, které není podstatnou náležitostí tohoto typu smlouvy dle energetického zákona, znamená porušení povinnosti ve smyslu § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, taková situace má velmi daleko k „nepřipojení“. Při takovém výkladu sjednání či nesjednání smlouvy o připojení nemůže představovat porušení povinnosti

připojení k přepravní soustavě ve smyslu § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, když závazek připojení k přepravní soustavě za sjednaných podmínek (místa připojení, doby nezbytné pro připojení atd.) je závazkem právě až ze smlouvy o připojení, tzn. o jeho porušení lze pojmově uvažovat až poté, co byla smlouva o připojení uzavřena. Účastník řízení namítl i okolnost, že změnou právní kvalifikace nevznikl důvod pro desetinásobné navýšení sankce.

VI. Rozhodnutí o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

K námitkám účastníka řízení Rada předně uvádí, že neshledala napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Oproti minulému rozhodnutí v uvedené věci prvostupňový správní orgán srozumitelně odůvodnil své právní názory a je zjevné, na jakých úvahách své závěry založil. Jakkoliv se Rada po přezkoumání věci se všemi závěry neztotožnila, nepovažuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Rada reflektovala, že hlavní část námitek účastníka řízení věcné povahy se týká přeshraničního charakteru zásobníku plynu, když tento aspekt se objevuje i jako součást některých dalších námitek. Rada se nicméně předně zabývala související námitkou právní kvalifikace jednání účastníka řízení, resp. provedenou změnou právní kvalifikace. Podle názoru Rady se otázka přeshraničního charakteru zařízení promítá i do uvedené problematiky, neboť je namístě uvažovat např. o tom, zda u takto unikátního zařízení lze hovořit o srovnatelnosti s jinými účastníky trhu a posuzovat specifičnost podmínek z hlediska případného znevýhodnění.

Podle § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona je provozovatel přepravní soustavy povinen připojit k přepravní soustavě každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení stanovené provozovatelem přepravní soustavy a stanovit mu termín připojení.

Podle § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona je provozovatel přepravní soustavy povinen zajišťovat neznevýhodňující podmínky pro připojení a přístup třetích stran k přepravní soustavě za podmínek stanovených tímto zákonem.

Jak Rada konstatovala v předchozím rozhodnutí o rozkladu, obě ustanovení mají přinejmenším částečně odlišný objekt ochrany, kdy § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona by bylo možno uplatňovat např. i tam, kde k realizaci připojení došlo, nicméně za vymáhání nepřiměřených podmínek ze strany provozovatele, kdežto v případě § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona je předmětem postihu striktně protiprávní nečinnost provozovatele. Nutno konstatovat, že se nelze ztotožnit s rozkladovou námitkou účastníka řízení, že jelikož předložil žadateli návrh smlouvy o připojení, nejedná se o nečinnost, a tudíž nemůže jít bez dalšího o porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona. Byť tato otázka má nepochybně pro posouzení věci význam, má předmětné ustanovení nepochybně na mysli určitou nečinnost týkající se výsledku, tj. nečinnost

při samotné realizaci připojení, byť pochopitelně každý případ, kdy nedojde k připojení zařízení žadatele k přepravní soustavě, nemůže představovat porušení uvedeného ustanovení.

Podle § 3 vyhlášky č. 62/2011 Sb. jsou podmínkami připojení výroby plynu, distribuční soustavy, odběrného plynového zařízení nebo podzemního zásobníku plynu

a) podání žádosti o připojení,

b) skutečnost, že v důsledku připojení zařízení nedojde k ohrožení bezpečného a spolehlivého provozu nadřazené soustavy,

c) projektovaný minimální výkon zařízení odpovídající celkovému ročnímu odběru zařízení ve výši 10000 MWh, je-li požadováno připojení zařízení k přepravní soustavě,

d) uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem nadřazené soustavy.

Stanovení těchto podmínek je v souladu s § 98a odst. 2 písm. g) energetického zákona a v jejich kontextu je nutno porušení připojovací povinnosti hodnotit. Pokud mezi podmínky připojení k plynárenské soustavě patří uzavření smlouvy o připojení, bez níž není připojení z právního hlediska legální, je nutné zodpovědět otázku, zda lze o porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona uvažovat tehdy, pokud smlouva o připojení nebyla uzavřena. Podle názoru Rady nelze vyloučit s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případ, kdy by bylo i přes neuzavření smlouvy o připojení možno o porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona uvažovat, např. tehdy, pokud by provozovatelem předložený návrh smlouvy o připojení porušoval kogentní ustanovení zákona, případně byl koncipován tak, že by bylo zřejmé, že je toliko formálním návrhem a není vážně míněnou vůlí provozovatele smlouvu o připojení vůbec uzavřít. S ohledem na specifika posuzované situace dospěla Rada k názoru, že se v dané věci o takový případ nejedná.

Podle názoru Rady je třeba případy, kdy nedojde k uzavření smlouvy o připojení k přepravní soustavě, přičemž důvodem takového postupu je obecně vyžadování takových podmínek smlouvy ze strany provozovatele přepravní soustavy, které nejsou pro žadatele z objektivních důvodů akceptovatelné a nejsou z hlediska dotčených právních předpisů legitimní, považovat za porušení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona. Uvedená distinkce se projevuje i v úvahách o tom, kdy je přestupek provozovatele přepravní soustavy dokonán a zda se následně jedná teoreticky o přestupek jednorázový či trvajících. V případě porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona je problematické vymezit počátek protiprávního jednání (byť se o to Energetický regulační úřad pokusil a Rada jeho úvahu v obecné rovině shledává smysluplnou), neboť o připojení lze uvažovat v zásadě až po uzavření smlouvy o připojení, k němuž však nedošlo, jakkoliv materiálně podmínky pro uzavření smlouvy o připojení mohou být splněny. V případě uplatňování znevýhodňujících podmínek dochází k protiprávnímu jednání okamžikem, kdy začne provozovatel jednat znevýhodňujícím způsobem, přičemž by se v případě odpovědnosti za přestupek jednalo o přestupek trvajících, dokud by provozovatel nezačal zajišťovat neznevýhodňující jednání v souladu se zákonem.

Ustanovení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona lze z hlediska jednání provozovatele vykládat tak, že postihuje faktické i právní jednání. S ohledem na to, že i provozovatel přepravní soustavy je účastníkem trhu, je třeba neznevýhodňující podmínky ve vztahu k právům připojení a přístupu uplatňovat jak ze strany provozovatele přepravní soustavy ve vztahu k ostatním účastníkům trhu obecně, resp. ve vztahu k určitým skupinám účastníkům trhu (závisí na specifičnosti podmínek, o které se jedná), tj. ve smyslu

zachovávání nediskriminačního přístupu k ostatním účastníkům trhu navzájem, tak ve vztahu provozovatele přepravní soustavy a konkrétního účastníka trhu tak, aby provozovatel přepravní soustavy svého výlučného postavení nemohl zneužívat k získání určitých neoprávněných výhod. Rada je toho názoru, že obecně stanovení znevýhodňujících podmínek v návrhu smlouvy o připojení vůči jiným účastníkům trhu, resp. vymáhání takových podmínek smlouvy, které by zapříčinily vznik neoprávněného zvýhodnění provozovatele zařízení vůči žadateli, představuje uplatňování znevýhodňujících podmínek ve vztahu k právu na přístup a připojení ve smyslu § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona.

Bez ohledu na to, že účastník řízení nebyl uznán odpovědným z porušení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona, má Rada za to, že pokud se jedná o článek VI. „Majetkoprávní vypořádání a finanční záruky“ návrhu smlouvy o připojení z 24. září 2015, představoval tento článek uplatňování znevýhodňující podmínky ve smyslu uvedeného ustanovení, přičemž Rada se ztotožňuje s tím, jak byla oprávněnost uplatňování tohoto ustanovení hodnocena v napadeném rozhodnutí.

S tím souvisí otázka, zda může obecně představovat porušení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona [resp. ve výjimečných případech i porušení písm. c)] předložení takového návrhu smlouvy o připojení, který neobsahuje pouze podstatné náležitosti smlouvy. Na tuto otázku je třeba odpovědět záporně, nicméně podle názoru Rady napadené rozhodnutí závěr v takto prezentované podobě neobsahovalo. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 882/16, „*Obsahové náležitosti smlouvy (i jiného právního jednání) jsou tradičně tříděny na podstatné (essentialia negotii), pravidelné (naturalia negotii) a vedlejší (accidentalialia negotii). Přitom podstatné obsahové náležitosti mohou plynout přímo ze zákonných ustanovení, případně mohou být založeny vůlí stran. Pokud nedojde k dohodě o podstatných náležitostech smlouvy, smlouva vůbec nevznikne (obč. zákoník č. 40/1964 Sb. tento následek výslovně neupravoval, nyní viz § 1725 i. p. obč. zákoníku č. 89/2012 Sb.)...“*. Smyslem podstatných náležitostí smlouvy je vymezit základní pojmové znaky závazkového vztahu, pokud nebudou mezi stranami ujednány, tak závazkový vztah nevznikne. Podstatné náležitosti smlouvy o připojení upravuje § 72 odst. 3 energetického zákona, podle něhož se smlouvou o připojení účastník trhu „*zavazuje připojit k jím provozovanému těžebnímu plynovodu, přepravní nebo distribuční soustavě nebo zásobníku plynu zařízení žadatele pro výrobu, distribuci plynu, uskladnění plynu nebo odběr plynu a zajistit požadovanou kapacitu a žadatel se zavazuje uhradit podíl na oprávněných nákladech na připojení. Smlouva o připojení musí dále obsahovat technické podmínky, termín a místo připojení zařízení a umístění měřicího zařízení*“. Tyto podstatné náležitosti vyjadřují minimální obsah závazku nutný k tomu, aby vznikl (a druhotně i k tomu, aby mohlo být uvažováno o realizaci takového závazku). V praxi pochopitelně bývá potřeba upravit i další práva a povinnosti stran závazku. Návrh smlouvy o připojení je povinen předložit provozovatel zařízení, k němuž má být jiné zařízení připojeno, jak plyne zejména z § 5 odst. 4 vyhlášky č. 62/2011 Sb. Podzákonná úprava se nicméně výslovně nevyjadřuje k otázce obsahových náležitostí takového návrhu smlouvy. S ohledem na § 72 odst. 3 energetického zákona, jakož i s přihlédnutím k obecným předpisům práva občanského [např. § 1732 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“)], má Rada za to, že nelze učinit závěr, že by návrh smlouvy o připojení mohl obsahovat toliko ujednání o podstatných náležitostech smlouvy.

Předložením návrhu smlouvy o připojení s návrhem ujednání o jiných než podstatných náležitostech, nedojde k porušení § 5 odst. 4 vyhlášky č. 62/2011 Sb., ani v obecné rovině

§ 58 odst. 8 písm. c) nebo e) energetického zákona. Na druhou stranu nelze učinit závěr, že pokud by návrh smlouvy takové náležitosti obsahoval a nebyl přijat, došlo by bez dalšího k následku předpokládaného § 5 odst. 7 vyhlášky č. 62/2011 Sb. V tomto kontextu je třeba uvést, že se jedná o otázkou do určité míry právními předpisy neupravenou, když zejména vyhláška č. 62/2011 Sb. spojuje s předložením návrhu smlouvy o připojení či jeho nepřijetím poměrně striktní právní následky, ale výslovně neřeší situaci rozporu na pravidelných či vedlejších náležitostech smlouvy. Situaci dále komplikuje i skutečnost, že ve sporném řízení podle § 17 odst. 7 energetického zákona je Energetický regulační úřad oprávněn obsah smlouvy stanovit jen co do jejích podstatných náležitostí, což nicméně pro oblast správního trestání není nezbytně relevantní. Možným logickým řešením výše nastíněné situace je aplikace § 1740 odst. 2 občanského zákoníku, kdy projev vůle obsahující dodatky, výhrady, omezení nebo jiné změny, představuje odmítnutí návrhu, ale zároveň i jinou nabídku. Pokud klíčová otázka stojí tak, zda měl účastník řízení navrhnout ve smlouvě pouze ujednání o podstatných náležitostech, případně požadovat ujednání nad jejich rámec, aby se vyhnul porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, je třeba přijmout závěr, že skutkovou podstatu uvedeného přestupku nelze natolik přesně specifikovat, aby si účastník řízení měl být vědom toho, že předložením takového návrhu se dopouští přestupku. Jednání účastníka řízení ve vztahu k ujednáním o přeshraničních aspektech provozu zásobníku shledává Rada věcně odůvodněné a nevybočující z rámce uvedeného ustanovení, resp. splnění povinnosti předložit návrh smlouvy. Pokud se jedná o dopisy žadatele z 4. listopadu 2015 a 8. prosince 2015 k návrhu smlouvy o připojení, až druhý z uvedených dopisů obsahuje konkrétní výhrady k návrhu smlouvy, nicméně ani v jeho případě se nejednalo o odmítnutí návrhu a nový návrh ve smyslu § 1732 občanského zákoníku. Následně mezi stranami probíhala jednání o obsahu smlouvy.

Převedeno na projednávaný případ, Rada se ztotožňuje s námitkou účastníka řízení, že jeho nečinnost při uzavírání smlouvy o připojení nebyla takového charakteru a intenzity, že by bylo možno uvažovat o porušení § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona. Jak bylo uvedeno výše, ve vztahu k požadování tzv. finančních záruk je namíste takové jednání hodnotit jako § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona, nicméně za porušení uvedeného ustanovení nebyl účastník řízení sankcionován.

Pokud se jedná o řešení tzv. přeshraničního charakteru provozování zásobníku plynu, zejména monitorování, aby nebyla ze strany uživatelů zásobníku plynu obcházena mezinárodní přeprava plynu přes hraniční bod Lanžhot jakousi konkurenční trasou, dále otázku uplatňování slev z přepravních tarifů podle nařízení NC TAR a konečně o zajištění nediskriminačního přístupu k účastníkům trhu, shoduje se druhostupňový správní orgán s účastníkem řízení v tom, že umožněním popsaného způsobu přepravy by mohlo docházet k zvýhodňování určitých účastníků trhu na úkor jiných. Obecně je však možno konstatovat především to, že otázka provozování zásobníků plynu s přeshraničním aspektem není jednoznačně na úrovni právních předpisů řešena, a to jak na národní, tak na evropské úrovni. Pro uvedenou specifickou situaci tak absentují konkrétní pravidla provozování zásobníků v možné konkurenci s přeshraničním propojovacím bodem. Podle názoru Rady za této absence stanovení jednoznačných kogentních pravidel, kterou nelze klást na odpovědnost účastníkovi řízení, není namíste sankcionovat účastníka řízení za porušení § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona, neboť by to v této části v důsledku představovalo postih za to, že do návrhu smlouvy o připojení obsáhl ustanovení, která měla model přeshraničního provozu zásobníku a sledování toků plynu řešit, přičemž sice nešlo o podstatnou náležitost smlouvy o připojení, ale v kontextu konkrétního případu a jeho přeshraničních aspektů

šlo o důležitou otázku, kterou pravděpodobně účastník řízení takto řešil v dobré víře, ve snaze nastavit smluvní pravidla namísto neexistujících pravidel na úrovni právních předpisů. Pokud bude zároveň tento případ posuzován nikoliv z hlediska sankcionovaného § 58 odst. 8 písm. c) energetického zákona, ale § 58 odst. 8 písm. e) energetického zákona, je třeba uznat, že v daném případě nebylo vyhodnoceno, že by ve smlouvě stanovené podmínky byly vůči žadateli znevýhodňující ve smyslu písm. e), případně že by mu reálně způsobovaly újmu.

Důsledkem uvedeného postupu, který se promítá i do hodnocení společenské škodlivosti přestupkového jednání, samozřejmě mohla být v důsledku újma spočívající v samotné nerealizaci připojení k přepravní soustavě, nicméně i zde platí, že ve smyslu písm. e) by uplatněné znevýhodňující podmínky měly pro případ přestupku představovat pro žadatele určité reálné negativní dopady, případně objektivní překážku uzavření smlouvy o připojení, když je dát třeba účastníkovi řízení za pravdu v tom, že navrhovatel se uzavření smlouvy, včetně jejího obsahu, mohl domáhat a domáhal ve sporném řízení, jakkoliv to není postup ideální z toho hlediska, že neumožňuje stanovit určité obsahové náležitosti smlouvy.

VII. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky Rada jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, když dospěla k závěru, že účastník řízení se ve výroku napadeného rozhodnutí vymezeným způsobem spáchání přestupku podle § 91 odst. 7 písm. d) energetického zákona jednáním v rozporu s § 58 odst. 8 písm. c) nedopustil, přičemž část postihovaného jednání nehodnotí Rada jako trestnou. S ohledem na uvedené Rada rozhodla o zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

NET4GAS, s.r.o., prostřednictvím [REDACTED]